

tilsvarende Stigning i de andre 6 Byer. — Det ærede Medlem sagde ogsaa, at man ved disse Bestemmelser paa Forhaand havde gjort det umuligt at forøge Prioriteterne i de paagældende Ejendomme, man kunde risikere, at de paagældende Ejere slet ikke kunde præstere Udbetalingerne, idet de ikke kunde skaffe den fornødne Kapital. Det ærede Medlems Meningsfæller i det andet Ting, specielt det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der deltog i Forhandlingerne i Udvalget om Jernbaneskylden — det var det Aar, da jeg var Minister for offentlige Arbejder —, holdt endog paa, at man i Jernbaneskyld kunde tage indtil 4 pCt. af Værdistigningen. Selv om det ganske vist ogsaa var en tidsbegrænset Afgift, idet den ikke skulde vare udover 50 Aar og kunde blive færdig i Løbet af 30 Aar, hvis jeg husker rigtigt, skulde jeg dog mene, at det vilde være meget vanskeligere for de paagældende Grundejere at skaffe sig forøgede Prioriteter i deres Ejendomme, naar det var slaaet fast ved Loven, at af al den Værdistigning, der kom, tog man 4 pCt. i Skat. Man skulde synes, at det var Renten af den Kapital, som der kunde være Tale om yderligere at anbringe i Ejendommen. Men her, hvor der kun er Tale om en Kapital, der bliver udbetalt i Løbet af 5 Aar, skulde man dog synes, at Kreditforeningerne havde langt større Sikkerhed ved at anbringe en højere Prioritet, idet der, efter at denne Udbetaling havde fundet Sted, ikke vilde være nogen yderligere Skat udover den Skat, der overhovedet hylér paa alle Ejendomme. Hvis det ærede Medlem er enig med sine Meningsfæller i politisk Henseende, at man godt kunde tage 4 pCt. af Værdistigningen i en Menneskealder eller mere, maa han indrømme, at saa blive Prioriteringsforholdene dér langt vanskeligere end her, hvor det drejer sig om 5 Aar.

Saa sagde det ærede Medlem, at der ikke kunde være Tale om, at Byerne vare bundne ved de afsluttede Overenskomster, de burde have haft Krav paa at faa Besked om, at man vilde paalægge en saadan Afgift, inden de skrev under. Jeg skal ikke komme stærkt ind paa dette. Rent juridisk er der vist ingen Tvivl om, at de ere bundne, men hvilket Hensyn man i øvrigt vil tage, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg hører ikke til dem, der ville græde, om Byerne løb fra Overenskomsten, men jeg vil for Resten se dette, inden jeg tror, at Byerne ville udsætte sig for at faa Indkvartering i Henhold til den gæl-

dende Lovgivnings Bestemmelser og saa ganske vist slippe for Værdistigningsafgiften. Det maa jo vel huskes, at det ikke er Byerne som saadanne, der skulle udrede Værdistigningsafgiften, men de enkelte Grundejere, og af den faar Byen som saadan ogsaa sin Part. Jeg gad for Resten vide, hvordan man overfor Byens Skatteydere i det hele vil forsvare det Standpunkt og sige: I, det store Gros af Skatteyderne, risikere ganske vist at komme til at betale noget mere i Husleje, men vi ville ikke engang gaa med til, at Byens Kasse, det vil sige samtlige Skatteydere, skal have den lille Fordel eller maaske den store Fordel, der ligger i, at enkelte Grundejere til den maa indbetale en Del af den Kapital, som de ellers stak i deres egen Lomme. Men det maa Byerne jo selv afgøre. Komme de og sige: Vi ville hellere tage Indkvartering hos Borgerne efter den gældende Lovgivning, er jeg tilbøjelig til at tro, at det skal lette os hele Ordningen. Staten slipper for adskillige Tusinde Kr., ja, op imod 150,000 Kr. aarlig til Indkvartering, som vi efter den foreliggende Overenskomst skulle paatage os. Det maa erindres, at de Overenskomster, der ere sluttede, ere efter Krigsministeriets Beregninger af den Art, at hvis Byerne ville tage Indkvarteringen for den samme Betaling, som alle andre Byer have faaet, vilde Staten for de 6 Byers Vedkommende slippe ca. 150,000 Kr. eller nøjagtigt 139,000 Kr. billigere om Aaret med Hensyn til Indkvarteringen. Men det er jo et Spørgsmaal, der i høj Grad ogsaa vedrører Forsvarsministeriet, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. Skulde Byerne komme og sige, at de ikke føle sig bundne, kunne vi jo altid forhandle derom. Jeg tror ikke, der kan være noget til Hinder for, at Ministeriet optager en ny Forhandling paa et nyt Grundlag og under en anden Form. — Men maa jeg med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt Byerne kunne betragte sig som bundne, paa ny minde om Jernbaneskyldloven. En Mængde Kommuner havde tegnet Bidrag til private Baner, længe før nogen Mors Sjel havde tænkt paa en Jernbaneskyld, og selv for de Kommuners Vedkommende, hvor Tegning af Bidrag fandt Sted, efter at Loven om de mange Jernbaner blev vedtagen, var det jo saadan, at ganske vist havde de ikke alene Ret, men ogsaa Pligt til at gaa ud fra, at der kom en Jernbaneskyld, men hvordan den vilde komme til at se ud, om den blev en Kapitaludbetaling eller en aarlig Af-